

Arrest

nr. 113 152 van 31 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 2 augustus 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 2 juli 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. FRERE, die *loco* advocaat I. MOHAMMAD verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Het door verzoeker niet betwiste feitenrelaas, zoals weergegeven in de bestreden beslissing, luidt als volgt :

“U verklaart een Pakistaans staatsburger te zijn, Minhas van origine, en afkomstig uit Gulshan Feroz Bilal Town, Jehlum, gelegen in de provincie Punjab. U bent gehuwd en hebt een zoontje. In juni 2012 kwamen twee mannen, een zekere JK en SK, in een huis bij u in de buurt wonen. Twee keer toen u 's avonds laat van uw werk naar huis terugkeerde, merkte u dat ze bezoek kregen van mannen met wapens. In juli 2012 ging u naar het plaatselijk politiebureau om hen in te lichten over deze verdachte zaken. De politie arresteerde de twee mannen die in het huis woonden. Vervolgens werd u opgeroepen om deze mannen te identificeren op het politiebureau. Na de identificatie belden onbekende personen uw echtgenote thuis op en vroegen haar om uw gsm-nummer. Daarna belden ze u op. Ze stelden zich voor als leden van de groepering Tehrik e-Taliban Pakistan. Deze personen dreigden ermee om u te

vermoorden, omdat u volgens hen een informant van de politie was. Ook de volgende dagen ontving u nog telefonische bedreigingen van deze personen. Op 10 juli 2012 ging u naar de politie om hen om bescherming te vragen. De Talibanleden bleven u en andere familieleden van u echter telefonisch bedreigen. De politie kon niet achterhalen van wie de dreig telefoons precies afkomstig waren. Op 5 augustus 2012 werd u 's avonds op uw motorfiets beschoten door onbekende personen. U werd niet geraakt en kon zich in veiligheid brengen in een nabijgelegen huis. Daar belde u uw schoonbroer op die u kwam halen. De volgende dag ging u naar de districtspolitie om aangifte te doen van deze aanslag. U kreeg er echter te horen dat de politie u niet altijd kon beschermen. Daarop vertrok u naar een oom van u in Gujrat bij wie u onderdook. Uw echtgenote en zoontje verbleven bij uw zus. De Talibanleden bleven u en uw familieleden telefonisch bedreigen. Ongeveer een week later ging u naar een andere oom in Gujranwala. U vernam van uw zus dat uw huis ook beschoten werd. Daarop besloot u om het land te verlaten. In september 2012 vertrok u met een vrachtwagen. Via Turkije en Griekenland reisde u naar België. U vroeg op 19 november 2012 asiel aan. Begin 2013 werden de broer van uw echtgenote en de echtgenoot van haar zus ontvoerd door Talibanleden die naar u op zoek waren. Na enkele dagen werden ze vrijgelaten. In mei 2013 werd de zoon van uw zus ook omwille van u ontvoerd door Talibanleden. Tot nu toe heeft uw familie nog altijd niets van hem vernomen. Sinds de ontvoering van uw neef verblijven uw echtgenote en uw zoontje bij haar zus.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten voor: een kopie van uw Pakistaanse identiteitskaart, een attest van het verlies van uw documenten in België, uw huwelijksakte, de geboorteakte van uw zoontje, twee verzoekschriften gericht aan de politie met toegevoegde vertaling in het Engels, twee dreigbrieven van de Taliban met toegevoegde vertaling naar het Engels, kopies van twee verzoekschriften gericht aan de politie opgesteld door uw zus met toegevoegde vertaling in het Engels, een kopie van een brief van het koeriersbedrijf UPS, een envelop, en een kopie van een envelop."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1, A (2) van het internationaal verdrag betreffende de status van de vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenconventie) en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2.1.2. Wat de aangevoerde schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht betreft, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in de beslissing gelezen kunnen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

2.1.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De materiële motiveringsplicht zal *in casu* worden onderzocht in het licht van de voorwaarden tot toekenning van de vluchtelingenstatus, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Daarbij moet in acht genomen worden wat volgt:

2.1.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de

waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.1.5. De bestreden weigering tot toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus wordt gemotiveerd als volgt :

“U verklaarde uw land van herkomst ontvlucht te zijn, omdat u er vervolgd werd door enkele leden van de groepering Tehrik e-Taliban Pakistan. Nadat u de politie inlichtte over het feit dat u in een huis in uw buurt mannen met wapens gezien had, beschouwden ze u als een informant van de politie en dreigden ze ermee om u te vermoorden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 28/02/2013, p. 11-19).

Er dient echter te worden vastgesteld dat uw opeenvolgende verklaringen verschillende opmerkelijke tegenstrijdigheden en incoherenties bevatten die de algemene geloofwaardigheid van uw asielaanvraag ernstig ondermijnen.

Vooreerst dient gewezen te worden op enkele tegenstrijdigheden en incoherenties met betrekking tot het chronologisch verloop van de gebeurtenissen nadat u de politie inlichtte over de verdachte handelingen die u opgemerkt had in een huis in uw buurt. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor meerdere keren dat u op 5 juli 2012 de politie ingelicht heeft waarna de betrokken personen gearresteerd werden. U stelde voorts dat u op de derde dag, namelijk op 7 juli 2012, de verdachten op het politiebureau geïdentificeerd heeft. U kon niet zeggen wanneer u dan precies de eerste keer door de Talibanleden bedreigd werd, enkel dat het rond 7 juli 2012 was, aangezien u op 10 juli 2012 in verband met deze bedreigingen opnieuw naar de politie gegaan bent (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 28/02/2013, p. 11-12, 15). In uw tweede gehoor stelde u aanvankelijk dat de politie de verdachten op 6 juli 2012 gearresteerd heeft. Op 7 juli 2012 zou u deze personen geïdentificeerd hebben op het politiebureau. U stelde ook duidelijk dat u op 8 juli 2012 voor het eerst telefonisch door de Talibanleden bedreigd werd (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 25/06/2013, p. 7). Later in uw gehoor wijzigde u opeens uw verklaringen en beweerde u daarentegen dat u op 7 juli 2012 pas de politie heeft ingelicht. Op 8 juli 2012 zou u dan deze personen geïdentificeerd hebben en dezelfde dag nog 's avonds zou u door hen telefonisch bedreigd zijn (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 25/06/2013, p. 9-10), wat eveneens in strijd is met uw eerdere verklaringen tijdens hetzelfde gehoor. Toen u vervolgens op deze tegenstrijdige en incoherente verklaringen gewezen werd, had u hier geen aanvaardbare uitleg voor. U ontkende slechts in uw eerste gehoor dergelijke verklaringen afgelegd te hebben en herhaalde verder gewoon uw laatste versie van deze feiten (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 25/06/2013, p. 12) waardoor de vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties niet opgeheven werden. Gezien deze gebeurtenissen de aanleiding vormden van uw verdere problemen met de Taliban omwille waarvan u uw land ontvlucht bent, kan redelijkerwijs verwacht worden dat u aangaande het chronologisch verloop ervan toch coherente verklaringen aflegt.

Verder legde u ook tegenstrijdige verklaringen af aangaande uw opeenvolgende verblijfplaatsen na het schietincident op 5 augustus 2012. Zo verklaarde u in uw eerste gehoor dat u na het schietincident op 5 augustus 2012 naar uw schoonouders gegaan bent en bij hen verbleven hebt tot u op 10 augustus 2012 naar uw oom in Gujrat vertrokken bent (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 28/02/2013, p. 18). Tijdens uw tweede gehoor beweerde u daarentegen dat u na het schietincident en nadat u naar de politie gegaan bent op 6 augustus 2012 nog één nacht bij uw zus verbleven hebt. Op 7

augustus 2012 zou u echter al naar uw oom in Gujrat gegaan zijn. U benadrukte ook dat u in de periode na het schietincident tot uw vertrek naar uw oom in Gujrat behalve bij uw zus nergens anders verbleven hebt (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 25/06/2013, p. 6-7). Toen u met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, herhaalde u gewoon de verklaringen die u tijdens het tweede gehoor aflegde. U stelde zich misschien vergist te hebben van de data door de stress waaraan u lijdt en gezien de feiten al enige tijd geleden plaats hadden. U beweerde dat uw geheugen ook achteruit gaat door uw leeftijd (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 25/06/2013, p. 11). Dergelijke verklaringen bieden evenwel geen aannemelijke uitleg voor deze tegenstrijdige verklaringen. Gezien de ernst van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten, kan redelijkerwijs namelijk verwacht worden dat deze gebeurtenissen in uw geheugen gegrift zouden zijn en dat u in verband hiermee dan coherente verklaringen zou afleggen. Bovendien kon u eventuele geheugenproblemen waaraan u beweerde te lijden niet staven met enig medisch en/of psychologisch attest waardoor u geenszins aannemelijk kon maken dat deze tegenstrijdige verklaringen hieraan te wijten zouden zijn.

Tenslotte legde u nog incoherente verklaringen af in verband met de ontvoering van uw familieleden na uw vertrek. U verklaarde in uw eerste gehoor dat u vernomen heeft dat de broer van uw echtgenote en de echtgenoot van haar zus op 10 februari 2013 ontvoerd werden door de Taliban en dat ze na drie dagen werden vrijgelaten (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 28/02/2013, p. 19). Tijdens uw tweede gehoor stelde u daarentegen dat ze in januari 2013 werden ontvoerd. U beweerde ook dat ze gedurende drie à vier dagen werden vastgehouden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 25/06/2013, p. 7). Toen u met deze verschillende versies geconfronteerd werd, stelde u dan weer dat uw familieleden op 10 februari 2013 werden vrijgelaten waarna u er op gewezen werd dat u eerder toch verklaard had dat ze slechts drie à vier dagen werden vastgehouden en ze bijgevolg dan onmogelijk in januari 2013 konden ontvoerd zijn. Daarop wijzigde u nog eens uw verklaringen en beweerde u dat ze hen een week tot tien dagen hebben vastgehouden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 25/06/2013, p. 13). Dergelijke verklaringen waarbij u meerdere keren uw weergave van de feiten aanpaste, zijn echter weinig overtuigend te noemen.

De vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties hebben alle betrekking op de door u aangehaalde vervolgingsfeiten en raken dan ook aan de kern van uw asielrelaas waardoor de geloofwaardigheid ervan ernstig ondermijnd wordt. Van een asielzoeker kan namelijk verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van Vluchtelingenconventie.

Het Commissariaat-generaal erkent tot slot dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Daar u niet uit deze regio komt en daar u geen vrees diende te koesteren voor extremistische elementen of uw autoriteiten, staat niets uw terugkeer naar Pakistan in de weg.

Bovenstaande vaststellingen zijn niet van die aard dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande argumentatie. De kopie van uw Pakistaanse identiteitskaart, uw huwelijksakte, en de geboorteakte van uw zoontje bevatten enkel persoonsgegevens van u en uw gezinsleden die hier niet in twijfel getrokken worden. Met betrekking tot uw twee verzoekschriften gericht aan de politie, de kopies van de twee verzoekschriften van uw zus gericht aan de politie, de dreigbrieven van de Taliban, en de kopie van de brief van het koeriersbedrijf UPS dient er vooreerst op gewezen worden dat om enige bewijswaarde aan dergelijke documenten te ontleen ze dienen ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente, en plausibele verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is. De verzoekschriften van u en uw zus bevatten trouwens enkel jullie verklaringen tegenover de politie, maar vormen geen objectief bewijs van uw beweerde vervolgingsfeiten. Daarenboven blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd dat alle soorten documenten tegen betaling bekomen kunnen worden in

Pakistan. De dreigbrieven zijn geen officiële documenten en kunnen door om het even wie opgesteld worden. Met betrekking tot de voorgelegde kopies kan nog worden opgemerkt dat gekopieerde documenten gemakkelijk vervalst kunnen worden waardoor er maar weinig bewijswaarde aan gehecht kan worden. Het attest van verlies van uw documenten in België bevat geen informatie die bovenstaande vaststellingen in positieve zin kan wijzigen. De enveloppen tenslotte tonen enkel aan dat u in België post ontvangt uit Pakistan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2.1.6. De motieven zoals aangehaald zijn pertinent en vinden hun grondslag in de stukken van het administratief dossier. Het komt derhalve aan verzoeker toe om ze met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

2.1.7. Verzoeker stelt, wat betreft de vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties over het chronologisch verloop van de gebeurtenissen nadat hij de politie inlichtte over de verdachte handelingen bij zijn bureaus, dat deze meer dan een jaar geleden plaatsvonden, dat hij goed weet in welke periode alles zich heeft afgespeeld en precies kan vertellen wat er zich heeft afgespeeld. Het is dan ook onredelijk om het asielrelaas als ongeloofwaardig af te doen omdat hij zou gezegd hebben dat hij op de ene gelegenheid zei dat hij op 5, 6 of 7 juli voor het eerst naar het politiekantoor is gegaan. Hij is, zo stelt hij, consequent dat hij op 8 juli bedreigd werd en op 10 juli een verzoek heeft gedaan om bescherming. Ook de tolk kan zich vergist hebben, gaat hij verder, die heeft de data niet in klad opgeschreven tijdens het verhoor dus heeft hij ze uit het hoofd vertaald. De tolk is geen computer die geen fouten zou kunnen maken. De verklaringen voor de dienst Vreemdelingenzaken kunnen hem niet in rekening worden gebracht nu verzoeker geen advocaat heeft kunnen spreken vooraleer het gehoor daar plaatsvond, noch mocht er een advocaat bij aanwezig zijn. Het kan niet zijn dat verdachten van misdrijven meer rechten zou hebben dan individuen met een hulpvraag, met name asiel.

2.1.8. In eerste instantie dient erop te worden gewezen dat verzoeker niet aantoont welk belang hij zou hebben bij deze laatstvermelde grief, nu de bestreden beslissing niet is gebaseerd op elementen die werden gepuurd uit het gehoor ter invulling van de vragenlijst bij de dienst Vreemdelingenzaken. De vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties zijn immers vastgesteld tussen de opeenvolgende verklaringen voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Bij aanvang van deze beide gehoren werd aan verzoeker gevraagd of hij de tolk begreep en werd hem meegedeeld dat hij problemen met de tolk moest melden. Uit de schriftelijke neerslag van de gehoren blijken zich geen problemen van die aard te hebben voorgedaan -noch verzoeker zelf noch zijn raadsman maakten opmerkingen dienaangaande en verzoeker bevestigde telkenmale dat hij de tolk goed begreep- en verzoeker maakt in zijn verzoekschrift evenmin met concrete argumenten aannemelijk dat vertaalproblemen aan de basis zouden kunnen gelegen hebben van de vastgestelde incoherenties. Bij gebreke aan concrete aanwijzingen moeten de gehoorverslagen opgesteld door een onpartijdige en objectieve ambtenaar dan ook worden geacht met de werkelijkheid overeen te stemmen.

2.1.9. Gelet op de bevindingen ter zake van de verwerende partij kan verzoeker dan ook niet worden bijgetreden waar hij stelt dat hij precies kan vertellen wat er zich heeft afgespeeld. Aangezien het de feiten betreft die de aanleiding vormden voor zijn problemen met de taliban, die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten, kan hij zich evenmin verschuilen achter het feit dat de gebeurtenissen zich meer dan een jaar geleden zouden hebben afgespeeld. Van feiten die dermate ingrijpend zijn dat ze iemand ertoe zouden hebben gedwongen om te vluchten, kan worden verwacht dat ze in het geheugen zouden zijn gegrift van eenieder die ze heeft moeten meemaken. Het verloop van een tijdspanne van iets meer dan zeven maanden (tot het eerste gehoor bij de verwerende partij) en iets meer dan 11 maanden (tot het tweede gehoor) mag verzoeker er derhalve niet van weerhouden coherente verklaringen af te leggen over de kernelementen van zijn asielrelaas. De verwijzing naar één versie van zijn verklaringen, zoals hij nu doet in zijn verzoekschrift, volstaat derhalve niet om de vaststellingen van de verwerende partij te ondermijnen.

2.1.10. Eenzelfde vaststelling dringt zich op ten aanzien van de tegenstrijdigheden die werden vastgesteld aangaande verzoekers opeenvolgende verblijfplaatsen na het schietincident op 5 augustus 2012. Verzoeker stelt dan wel dat hij het schietincident heel nauwkeurig heeft beschreven en dat hij

formeel is dat hij niet is blijven slapen bij zijn schoonouders, maar levert daarmee geen afdoende verklaring voor het feit dat hij tijdens het eerste gehoor wel degelijk had gezegd dat hij na het schietincident op 5 augustus naar zijn schoonouders is gegaan en daar is gebleven tot 10 augustus. Verzoeker tracht de vaststellingen desbetreffend nog te minimaliseren door te stellen dat het schietincident essentieel is en zijn verklaringen over zijn verblijf erna niet, maar kan daarmee niet overtuigen: zijn vlucht erna en dus ook zijn schets van zijn verblijfplaatsen is een even belangrijk element van zijn relaas.

2.1.11. Ook aangaande de ontvoeringen van zijn schoonbroers past verzoeker zijn eerdere tegenstrijdige verklaringen meermaals aan. Dit ondermijnt andermaal de geloofwaardigheid van het relaas. Opnieuw moet erop worden gewezen dat, gelet op het feit dat van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij te allen tijde coherente verklaringen aflegt over de belangrijke elementen van zijn asielrelaas. Het verwijzen naar één versie van verschillende tegenstrijdige verklaringen volstaat dus niet om de geloofwaardigheid van het relaas te herstellen. Het feit dat verzoeker niet aanwezig was toen deze feiten zich voordeden, doet overigens geen afbreuk aan het hiervoor gestelde: verzoeker legde immers duidelijke verklaringen af zonder daarbij het voorbehoud te maken waarop hij zich nu meent te kunnen beroepen. Ten slotte moet er nog op worden gewezen dat de ontvoering niet zijn neef betreft, zoals hij nu in zijn verzoekschrift stelt, maar zijn twee schoonbroers.

2.1.12. Samen met de verwerende partij stelt de Raad vast dat aan het verzoekschrift een medisch attest, geschreven door een huisarts, wordt toegevoegd, doch zonder dat de inhoud ervan concreet wordt toegelicht. Er is sprake van een verstoorde geheugenfunctie ten gevolge van een depressieve ingesteldheid, een verminderde efficiëntie en een vertraagde gedachtengang. Hieruit kan geenszins worden afgeleid dat verzoekers cognitieve capaciteiten zijn aangetast in de mate dat hij de vragen niet begrepen heeft en al evenmin dat hij niet in de mogelijkheid verkeerde om een zinvol antwoord te verstrekken of zijn geestelijke conditie hem zou hebben verhinderd een volwaardig gehoor tot een goed einde te brengen. Overigens blijkt verzoeker met betrekking tot bepaalde elementen wel accuraat te kunnen antwoorden en correcte informatie te kunnen geven. Het bijgevoegde attest doet derhalve geen afbreuk aan de bevindingen van de verwerende partij met betrekking tot de onaanvaardbare tegenstrijdigheden in het asielrelaas en de daaruit getrokken conclusies wat betreft de geloofwaardigheid van het relaas.

2.1.13. Uit hetgeen voorafgaat, blijkt dat verzoeker geen afdoende verklaring heeft kunnen bieden voor de vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties. Aangezien ze betrekking hebben op de kernelementen van zijn asielrelaas doen ze dermate afbreuk aan de geloofwaardigheid dat het als volstrekt onaannemelijk moet worden beschouwd.

2.1.14. Verzoeker bracht dan wel documenten bij, maar deze werden door de verwerende partij beschouwd als zijnde niet van aard om de geloofwaardigheid te herstellen. Verzoeker betoogt dat zijn documenten op algemene wijze terzijde werden geschoven verwijzend naar informatie in het administratief dossier inzake gemakkelijk te verkrijgen valse stukken, en stelt dienaangaande dat deze informatie meer dan een jaar oud is en het mogelijk is dat de overheid een offensief heeft gevoerd tegen de corruptie. De documenten verdienen een nader onderzoek.

2.1.15. De Raad is in eerste instantie van oordeel dat documenten slechts kunnen worden bijgebracht ter ondersteuning van geloofwaardige verklaringen, hetgeen *in casu* niet het geval is. Een en ander klemmt des te meer nu inderdaad uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat alle soorten documenten tegen betaling kunnen bekomen worden in Pakistan. Verzoeker stelt dan wel dat deze informatie verouderd is en mogelijks maatregelen werden getroffen, maar deze blote bewering, zonder dat hij daarbij objectieve informatie bijbrengt die zijn hypothese daadwerkelijk zou kunnen bevestigen, is niet van aard om de informatie in een ander daglicht te stellen. De motivering dienaangaande in de bestreden beslissing blijft derhalve onverminderd overeind.

2.1.16. De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Hij heeft geen gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk gemaakt. Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel wordt de schending aangevoerd van de artikelen 48/4, § 1 en § 2, a en b en 62 van de Vreemdelingenwet, alsmede van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 3 van het EVRM.

2.2.2. Met betrekking tot de schending van de formele motiveringsplicht kan worden verwezen naar wat hiervoor reeds werd uiteengezet.

2.2.3. Verzoeker stelt dat volgens diverse rechtspraak hij enige band met zijn persoon aannemelijk dient te maken om in aanmerking te komen voor subsidiaire bescherming. *In casu*, zo stelt hij, behelst deze band minstens de identiteit en nationaliteit van verzoeker. Verder stelt hij dat de povere veiligheidssituatie in Pakistan wordt erkend in de bestreden beslissing, wat wordt bevestigd in de SBR "Algemene veiligheidssituatie Pakistan", "die uw zetel welbekend moet zijn".

2.2.4. Daargelaten de vraag of artikel 3 van het EVRM wel kan worden getoetst in het kader van een beroep waarin geen uitspraak wordt gedaan over een verwijderingsmaatregel, wordt vastgesteld dat deze bepaling inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.2.5. In eerste instantie dient erop te worden gewezen dat hierboven reeds werd vastgesteld dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is. De Raad meent dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

2.2.6. De subsidiaire beschermingsstatus kan echter worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, en dit wanneer in de regio van herkomst een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de voormelde wet. Deze bepaling beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Pakistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratieve dossier, met name de Subject Related Briefing Pakistan – Algemene Veiligheidssituatie, gedateerd 31 oktober 2012, blijkt dat enkel het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. En dat het om een uiterst lokaal conflict gaat dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Afghanistan en Pakistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas en Khyber Pakhtunkhwa.

Verzoeker verwijst naar de situatie in de provincie Punjab, stellende dat die ernstig genoeg is om de subsidiaire beschermingsstatus toe te wijzen en citeert uit "travel.state.gov", waarin een aantal incidenten worden opgesomd die plaatsvonden in 2011 en 2012 in de provincie Punjab. De SRB in het administratief dossier, waarvan reeds eerder sprake, schetst een genuanceerd beeld van de situatie aldaar, gestoeld op een veelheid van bronnen, stellende dat vormen van geweld in Punjab aanvallen zijn van Talibanmilitanten op overheidsdoelwitten of de NAVO-konvoien. Ook zelfmoordaanslagen of explosies vinden plaats, hoofdzakelijk in de stad Lahore en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. In Lahore doen zich soms ook etnische, religieuze of tribale spanningen voor. Daarnaast wordt Zuid-Punjab aangeduid als een regio waar extremistische en militante bewegingen aan een opmars bezig zijn. Voor 2011 werd een significante daling van het geweldniveau genoteerd ten opzichte van de voorgaande jaren. In 2012 werd in Punjab één zelfmoordaanslag gepleegd, waarbij 9 militanten en 2 agenten om het leven kwamen. In de periode januari-oktober 2012 werden 18 terreurdaden geteld in de provincie. Bij drie incidenten van sektarisch geweld vielen in 2012 22 doden waarvan de overgrote meerderheid sjiitische moslims waren. In de periode januari-oktober 2012 vonden in Islamabad geen zelfmoordaanslagen meer plaats. Er wordt geconcludeerd dat, hoewel er zich met enige regelmaat incidenten voordoen, geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van veralgemeend geweld.

De bron die door verzoeker wordt geciteerd, heeft in eerste instantie betrekking op een periode die minder recent is dan de laatste gedocumenteerde periode in de SRB. Bovendien is de erin opgenomen

informatie niet van aard om een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten aan te tonen die een ertoe zouden nopen dat de informatie in het administratief dossier en de daaraan verbonden conclusie in een ander daglicht zouden moeten worden gesteld.

Wat betreft het citaat uit het landenrapport 2013 van Human Rights Watch, dient erop te worden gewezen dat hierin melding wordt gemaakt van het feit dat het jaar 2012 turbulent was voor Pakistan, dat militante groeperingen aanvallen uitvoerden op burgers, dat er elektriciteitstekorten waren en dat het leger politiek gedomineerd wordt en er sprake is van straffeloosheid. Verder wordt de preciaire situatie van religieuze minderheden tegen het licht gehouden en gesteld dat zij niet kunnen rekenen op bescherming van de overheid. Ten slotte wordt nog gewezen op de overstromingen in Balochistan en op de corruptie en onbekwaamheid van het gerecht. Ook deze zeer algemene informatie is niet van aard om de specifieke informatie uit de SRB te weerleggen. De Raad is dan ook van oordeel dat er actueel geen redenen zijn om aan te nemen dat zich in Punjab een situatie voordoet zoals gevisieerd in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en dat de subsidiaire beschermingsstatus op deze gronden niet kan worden toegekend.

2.2.7. Verzoeker heeft niet aangetoond dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Het tweede middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig oktober tweeduizend dertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. WIJNANTS